

LIBRIS

We know
books

© 2022 Editura Cuantic pentru prezenta ediție (2022)

Toate drepturile rezervate

Carte editată și distribuită de Editura Cuantic

www.edituracuantic.ro

+4 0730-52.52.52

e-mail: comenzi@edituracuantic.ro

facebook.com/edituracuantic

Editor: **Hadrian Mateescu**

Redactor: **Dorina Lipan**

DTP și layout copertă: **Silvia Olteanu**

Foto copertă: **Shutterstock**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COLANG, GEORGE

Când este o femeie frumoasă? / George Colang. - București :

Cuantic, 2022.

ISBN 978-606-95576-3-1

1

Avertisment: Distribuirea, copierea sau piratarea conținutului acestei cărți sunt pedepsite de lege. Nicio parte nu poate fi reprodusă, copiată sau difuzată în orice mijloace (scris, video, foto etc.) fără acordul scris din partea editorului, exceptând citate scurte în limita a 100 de cuvinte sau recenzii. Toți cei care au scris și au contribuit la această lucrare au respectat legea, au depus timp, pricepere și energie, astfel încât dumneavoastră să citiți, să împărtășiți cu ceilalți valorile și învățămintele din această carte, într-un mod asumat, legal și responsabil.

GEORGE COLANG

CÂND ESTE O FEMEIE FRUMOASĂ?

CUANTIC

București, 2022

Cuvânt-înainte	9		
I. EVA	11		
1. Eu sunt Singurătatea	13		
2. Iubirea ideală este pe Pământ?	15		
3. Există un moment potrivit în relații?	19		
4. Iubiri virtuale	21		
5. Chimia vorbirii	28		
6. Cu timpul	31		
7. Dansul amăgirilor	32		
8. Despre fete și fluturași în stomac	36		
9. De ce nu vor bărbații să se însoare?	38		
10. Poți să iubești fără un dram de înțelepciune?	42		
11. Bărbații vin de pe Marte, femeile de pe Pământ	44		
12. Nevoia de iubire	46		
II. ZENOBIA	51		
1. Lupta dintre femei	53		
2. Sofisticarea femeilor simple	55		
3. Femeile urăsc femei?	57		
4. Ce își doresc femeile?	59		
5. Femeia imaginii	61		
6. Bărbații știu când iubesc?	64		
7. Mai sunt și bărbați care nu vor nimic de la tine?	66		
8. O singură iubire	70		
9. Cosmologia iubirii	71		
		10. Ce nu înțeleg femeile?	74
		11. Când moare o relație?	76
		12. Când devine femeia <i>Femeie</i> ?	78
		III. SOPHIA	81
		1. Jocul seducției	84
		2. De ce se despart femeile de bărbați?	86
		3. Când te iubește o femeie?	90
		4. Portretul femeii puternice	92
		5. Femeile perfecte și simulacrul estetic	94
		6. Un lucru de care sunt capabile doar femeile...	100
		7. Mai există femei?	102
		8. Femeile adoră să fie mințite?	104
		9. Îl iubesc, dar am un amant...	106
		10. Veșnica inimă	110
		11. Femeia ideală	111
		12. De ce ești frumoasă?	113
		În loc de concluzie	115
		Scrie și tu când este o femeie frumoasă	119

1

Eu sunt Singurătatea

Mă numesc *Singurătatea* și-mi doresc din toată inima să faceți cunoștință cu mine. După cum bine știți, eu sunt de multe ori aproape de voi. De obicei, când zâmbiți, apar și eu pe acolo...

Îmi place să fug câteodată și pot spune că sunt foarte ocupată. Caut să-mi fac prieteni și, poate din această cauză, nu pot să-mi petrec mai mult timp alături de fiecare în parte. Recunosc, trebuie să mă împart între diferite cunoștințe. În aceeași măsură, pot spune că unii sunt favorizați. Sincer, nu știu dacă și ei consideră la fel. Dar nu contează! Eu tot mă leg de ei.

Adesea mă las condusă de val, dar, chiar dacă fac acest lucru, viața mea nu prezintă niciun risc. Eu nu mor niciodată, trăiesc prin voi și, sincer, nu cred că o să am probleme în a căuta un loc de veci. Totuși, chiar dacă port acest *nume solipsist* nu înseamnă că sunt singură. Sunt chiar foarte ocupată în a face acest lucru, încât nu am timp să-mi trag răsufarea. Dar, chiar și atunci când reușesc să rămân *singură*, apare o veche cunoștință. Nu pot rezista astfel tentației de a sta alături de amica mea *Conștiința*.

Aseară am fost cu ea în mall să-mi iau niște pantaloni. A venit vara și trebuie să-mi atrag niște victime. Pe drum am bârfit! Dar să vă spun un secret: și mie mi-e frică de singurătate, poate din acest motiv mă tot leg de fiecare în parte. *Urât din partea*

Când este o femeie frumoasă?

LBRIS

We know
books

mea! Să trecem însă acest aspect la costuri! Beneficiile apar mereu pe urmă.

Singurătatea te pune în oglindă, ea nu este dușmanul de temut. În liniște, ea te poate ajuta să te regăsești sau să cunoști părți din tine despre care credeai cu tărie că nu mai există. Singurătatea este *singura* care îți poate da zâmbetul curat al copilăriei. Zgomotul făcut de tentații te împiedică să ajungi la tine. Drumul parcurs prin *singurătate* nu poate fi altfel decât sincer! Și ce poate fi mai dureros decât să-ți ascuți hăul din tine? Și ce poate fi mai frumos decât să încerci să prinzi *freamătul* din tine?

2

Iubirea ideală este pe Pământ?

Toți ne dorim să avem parte de o *iubire ideală*, însă avem parte doar de una mundană. Am învățat noi din cărți, povești, filme că totul trebuie să aibă un tonus prestabilit cu intenții suave, nu care cumva să iasă din normele așa-numitei conduite! *Și în fond ce căutăm? Să ne înscriem viața într-un tipar al poveștii sau să ne luăm la întrecere cu propria noastră derivă?* În principiu, nu prea avem cum să ne apropiem de ideal, dar sperăm, *căutăm*, năzuim în spațiul egoticului, al delirului. Și dacă am reuși atunci am falsifica trăirea, pentru că am avea toate normele atinse, adică iubirea așa cum o dorim, cum o închipuim, dar, culmea, așa cum nu este, pentru că nu există trăire plantată, fixată și construită. Și atunci ne trezim în spațiul agoniei, *sperăm să nu sperăm*, căutăm și totuși nu căutăm, ne ducem după toate și după nimic.

Nu există iubire ideală pe Pământ; există rămășițe ce pot întrece orice ideal. Există *un ceva* ce poate trece dincolo de orice poveste, pentru că nu este prescris, nu se înscrie în tipare, nu are culoare, gust, noimă. Și în niciun caz nu este presărat cu produse, cu vin și petale de trandafir, exact ca într-un film siropos, tâmp. Asta nu înseamnă că nu poate fi, *dar nu este scop în sine*. Iubirea poate fi orice pe Pământ. Și de cele mai multe ori chiar este. *Este prietenie, este dușmănie. O găsești oriunde, fugi de ea, faci un ocol, iar pe urmă ajungi iarăși la ea tocmai ca să fugi de ea.* Nu înseamnă că este aproape, *la îndemână*, nici

Când este o femeie frumoasă?

LBRIS

We know
books

departe. De multe ori, poate, trebuie să o iei pe ocolite ca să înțelegi că nimic nu poate fi înțeles, ci trăit, adus în veriga năucirilor sufletești. Fugim de cei de lângă noi și iarăși ajungem la ei. Ne îndepărtăm de *depărtare* și ajungem aproape de minciuna de lângă noi. Și tot așa, până *sucombăm* toate variantele, până ștergem tot ceea ce poate fi șters. Mai puțin inima. *Cum te poți îndrăgosti? Mai ales pe Pământ, nu în stele! Într-o clipă! Fără prea multe întrebări. Fără prea multe adăugiri. Fără costuri. Fără speranță. Fără victimizare. Fără dorințe. Fără să vrei, pur și simplu...*

Noi căutăm iubirea, *o tot căutăm*, tot fugim după ea, iar atunci *când dă peste noi, ne speriem*, ne dăm seama că ne poate scoate din *zona de confort*. Și atunci *ne dăm în spate*, nu înțelegem ce ni se întâmplă, *de ce ni se întâmplă*, mai ales că nu are cum „să ni se întâmple tocmai nouă, mai ales acum”. Dar da, nu putem să controlăm momentele, chiar dacă tot ceea ce facem este să controlăm orice mișcare. Ei bine, unele *mișcări* vin peste noi, *nu stau prea mult*, ne atacă pur și simplu, *ne violează în confortul singurătății noastre*. Ceea ce ne sperie extrem de mult, pentru că nu știm cum să reacționăm, *să gestionăm ceea ce nu poate fi gestionat, cuprins, adus la înaintare. Căutăm, dar suntem pregătiți să iubim?* Pentru că iubirea nu are culoare, nu are nici gust, nu poate fi pusă în pungă, adusă la pachet. Iubirea trebuie să o luăm, *dacă ni se dă*, atunci când ni se dă, mai ales că există posibilitatea să nu vină niciodată, să nu avem acces la ea.

Cei mai mulți culeg ce li se dă, ce cred că pare a fi iubire. Atât și nimic mai mult. În schimb, *iubirea nu vine după calendar și nici nu poate fi prinsă în cuie*. De aceea trebuie să acceptăm că putem *să câștigăm pierzând*. Iubirea nu poate să fie punctuală,

nu poate să apară atunci când ne dorim. Poate, pe logica inversă, chiar să nu apară niciodată. Însă *întâmplarea* nu înseamnă doar dat buzna pe stradă peste o persoană, cum am spune la o primă vedere, ci tocmai *nebulia descărcată de destin*. Și cine are parte în viață de așa ceva? Să vină peste tine, oriunde, oricum, *din greșeală*, prin surprindere – nu înseamnă doar serendipitate, *ci amestec genuin de întâmplări divine*. Iar asta se poate transpune chiar acolo unde nu te aștepti. *Cu atât cu cât simți că nu se leagă, de fapt se leagă destul de bine, chiar și atunci când totul pare tăiat în două, când maniheismul dansează pe masă!* Și asta pentru că iubirea autentică nu se măsoară în cuvine, ci în atingeri fine de mână, în priviri, în încolăcire și îmbrățișare paradisiacă. Iubirile astea sperie. *Nu sunt bătute în cuie*. Nu le poți manevra cum vrei. Vin ele peste tine, te doboară, pentru că vin *dintr-alte lumi*. Chiar dacă îți propui să fugi, *nu poți*, sunt lumi ce obligă să rămâi acolo, funii ce se leagă în timp ce crezi că se dezleagă. *Și tot așa! Un dans dionisiac, o beție!*

Iubirile astea chiar nu pot fi prinse, chiar sperie prin excelență. Iar tristețea este că cei mai mulți fug de ele! De parcă *mania controlului* e mai presus de *inimă*. Și totul pentru că omul actual nu vrea să fie vulnerabil, *să se dea până la capăt*. E totul prea aspru ca inima să-i mai bată a veridicitate. *Și ce te faci când vine peste tine? Fugi sau rămâi ascuns în jocul subtil al stabilității?* În fond, inima nu este făcută să fie stabilă, nici rațiunea, oricât ne-am impune, oricât am încerca să ne domolim, să fim un proiect, *nu o trestie*, așa cum ar fi spus Pascal. *Preferi să mori ca un câine lângă un produs al manipulării tale? Ori să mori în glorie călcat în picioare de cel pe care-l iubești?* E retorică,

Când este o femeie frumoasă?

LBRIS

We know
books

dar aş alege oricând sofistica inimii. Şi asta pentru că viaţa nu este despre câte *victime* am reuşit să adunăm în jurul nostru, ci despre faptul că *am reuşit să iubim*. Nu ştiu dacă miza reală este *despre a fi iubiţi*, ci *mai degrabă despre a iubi*. Să găseşti pe unul care să te iubească e facil, să iubeşti este extrem de greu, iar să transformi totul în dragoste, adică să vină din ambele părţi, aproape imposibil!

3

Există un moment potrivit în relaţii?

Nu ştiu cât suntem de pregătiţi pentru *viaţa de cuplu*, mai ales că aceasta presupune tocmai *să nu fim pregătiţi*. Cum aşa? Toţi pornesc *pregătiţi* într-o relaţie, *ştiu cum stau lucrurile, ce vor şi ce nu vor*, practic au o listă prin care îşi satisfac egoismul *alegerilor* pe care le fac. În esenţă, *nimeni nu este pregătit*, pentru că problema nu ţine de omul de lângă tine, ci de „timpul” în care dai peste el. Momentul este astfel mult mai important decât felul în care se presupune că este persoana.

Venim cu un bagaj, ne cuplăm la trecut şi învăţăm lecţii pe care le ascundem în sertare adânc înrădăcinate în inimă. *Ce pierdem?* Faptul că s-ar putea să dăm peste o persoană extraordinară pe care s-ar putea să nu o apreciem, tocmai pentru că o trecem prin *sita genealogiei trecutului* în care ne-am scaldat. Asta e problema *de fond*. Sigur, putem să câştigăm, dar nici nu mai putem să luăm totul de la capăt, *apriorismul* acesta al facticităţii ne scufundă cu totul! *Nu omul este potrivit, ci momentul este potrivit*; pentru că omul se mulează pe situaţie, în el se ascund mai multe *lumi*, mai multe trăiri, drame. Momentul întâlnirii devine un pion fundamental în *calea desăvârşirii personale*.

În fond, dacă lăsăm totul doar în seama *egotismului*, nu facem decât să ne scufundăm alegerile în proiecte, să ne închidem şansa de a fi surprinşi, luaţi de miza serendipităţii şi aruncaţi în lumi străine. Căci, *aşa e*, ne atrage mereu *diferitul*, acel ceva *ce vine de dincolo*, acel ceva *ce ne scoate cumva din vraja noastră de*

Când este o femeie frumoasă?

LBRIS

We know
books

a deține egotic lumea. Viața este frumoasă dacă păstrează un dram de mister, iar acesta nu poate fi scos la înaintare decât dacă ne lăsăm duși de val. De fapt, iubirea înseamnă și de-personalizare, pentru că nu poți iubi în termenii tăi, *în proiectul tău*, în felul tău de a vedea lumea. Însă poți oricând să te joci și să crezi că iubești.

4

Iubiri virtuale

De când cu *lumea virtuală*, chiar de la Dante încoace, toți am început să ne creionăm spații ideale. Și muncim zilnic, suntem conștiințioși cu portretul acesta *virtual* – practic ne jucăm anost cu identitatea și o conturăm în jurul unui scenariu din *Second Life*. Ce am observat? Că foarte multe femei au început să aibă *relații-virtuale-în-compensare*. Ce înseamnă asta? Păi, dacă bărbatul cu care sunt nu le acordă atenție, *nu-i nimic*, și-o iau din mediul virtual. Cu un individ pe o rețea de socializare, cu altul pe o altă rețea, găsesc soluții prin care compensează lipsa de atenție. Pe de altă parte, bărbații fac același lucru. Ce rezultă? Că am coborât idealul platonician pe Pământ. Practic, nu mai facem o distincție clară între ideal și factual, ci pur și simplu pornind de la ideea că suntem *supraoameni*, mai ales *de masă*, în tonul lui Eco, *ne permitem orice*, chiar să ne desenăm propria fericire. Mai simplu spus, *omul actual* nu-și mai permite să aibă costuri, *ci numai beneficii*. Utilitarismul, în acest sens, este desuet, pentru că toți calculează pornind de la ideea că nu au cum să mai existe costuri. De aceea toți *supraoamenii de masă* sunt ideali, nu? Perfecti în poze, *puhoi* în realitate!

Ce este trist? Că ne jucăm cu destinele celor pe care-i amețim, că noi nici nu știm ce vrem, dar, din egoism, ne atârnam de destinele altora, falsificând viața lor, intrând prin efracție, fără contur real, fără substanță, fond, doar butaforie și *emoticoane* prin care gestionăm mitul pe care-l alimentăm. Și dacă vezi ce

LBRIS

We know
books

Când este o femeie frumoasă?

cuvinte se aruncă, cât de ușor se iubesc toți virtual, *câte inimi se pompează*, mai că îți vine să crezi că lumea reală e întoarsă pe dos. *Cum să nu fie totul perfect atunci când ai parte de cuvintele perfecte? Când atingerile nici nu există, dar ți le poți imagina în voie!* Când nu trebuie să mai transpiri, să alergi, *să te dezbraci de sine*, să faci atâtea și atâtea... când poți sta în fotoliu cu telefonul în mână!

Infernul, de aici pornisem, e o lume în care am uitat să ne mai atingem, să ne mai sărutăm, să ne omorâm deci trăirile cu poze în care falsificăm ceea ce trăim, preocupați fiind cu imaginea și dansul butaforiei. *Infernul?* E miza lui Orwell – să nu rămânem fără simțire, să nu ne transformăm în *mașini*, în benzină și ulei. *Infernul?* A fost dintotdeauna în noi, *niciodată dincolo*, numai că acum ne-am încăpățânat să facem din el un *scop în sine!*

Trăim într-o lume a opțiunilor, nu a valorilor. Alegem între produse, la fel alegem și între oameni, iar dacă nu ne convine ceva anume, *nu-i nimic*, știm că oricând putem să ne lăsăm păcăliți de iluzia de a găsi pe altcineva. *E și foarte simplu, nu?* Ai rețele de socializare, *primești mesaje pe e-mail că nu știi câte persoane se află în raza ta de acțiune*, e pur și simplu o *desfătare libidinală* în care totul este chipurile ludic... și facil. *Însă ce se întâmplă cu mitul căsătoriei?*

Dacă în postmodernitate nu mai avem valori, *ci doar opțiuni*, nu rezultă că *divorțul* este mult mai aproape de noi decât este *căsătoria*? În fond, *idealul căsătoriei* vine din *lumi străine*, nu se mai mulează pe o lume care se îmbată cu benzină și viteză, *nici nu mai are cum, totul este pecuniar, schimb, rată la bancă!* Și *atunci, cum de mai există idealisti care cred în Moș Crăciun?* Fără

un dram de înțelepciune, nu mai poți vorbi de căsătorie. Dacă nu înțelegi că viața nu este un bibelou, așa cum ți se prezintă în rețelele de socializare, atunci ai toate șansele să alergi în gol, *exact ca Sisif*, după iluzia unor alegeri, uitând mereu că miza se află în fața ta. Căsătoria are nevoie de prietenie, *susținere*, angajament, iar aceasta înseamnă, *într-un alt limbaj*, să faci apel la valori morale. *Păi, dacă totul este benzină, produs, mercantil, mai poți să accepți că omul de lângă tine nu este perfect?* Te duci oricând la raftul virtual și găsești *mereu* alte opțiuni, *este suficient să vrei!* *Iar banca de date te susține!*

Tehnica ar fi trebuit, la modul ideal, să conecteze oamenii, însă mai mult i-a înstrăinat. Cu cât ne-am tehnologizat modul de viață, cu atât ne-am tehnologizat comoditatea. Este foarte ușor să dai like, să discuți la telefon, dar oare mai trăiești clipele cu adevărat? Nu știu dacă generațiile actuale mai pot să înțeleagă cu adevărat ce înseamnă un angajament. Cum puteauăștia de dinainte de telefonie mobilă să programeze întâlniri, chiar și peste o săptămână? Cum de știau că, peste o săptămână, fix la locul stabilit o să se afle persoana cu pricina? Azi nici nu mai este posibil așa ceva. Ar fi o utopie să-ți iei un angajament așa de mare, dar să iubești ori să treci în planul căsătoriei?

Când poți să schimbi totul din mers, ai senzația că la fel o poți face și cu destinele celor din jurul tău. Mereu apare un telefon mai important, chipurile, mereu se găsește ceva mai relevant, chiar în ultimul moment. Avem mașini, avioane, cup-toare, mixere, aparate sofisticate, practic avem orice ca să ne eliberăm de poveri și totuși nu avem timp! Ce paradox mai poate fi și acesta? Boala omului postmodern – *timpul!* Eu aș